

El teixit històric d'Olot

JORDI FONT AGULLÓ

Si s'hagués de dir en uns mots concisos allò que defineix les recerques a què ens té acostumats Narcís Selles no ens equivocariem gens si ens limitéssim a esmentar el rigor que les distingeix. *Art a Olot durant la Segona República* segueix, sens dubte, aquesta línia, que ja era present també en una excel·lent publicació de l'any 2006 sobre l'art a la capital de la Garrotxa durant la dictadura franquista i la transició a la democràcia. Aquesta nova publicació, com l'anterior, ha estat associada també al muntatge d'una exposició. Amb tot, no ens trobem amb un catàleg complementari a la mostra, sinó que, al costat del gran interès del projecte expositiu, roman per a la posterioritat un llibre sòlid, que esdevindrà una aportació de referència.

El lector s'enfronta a una investigació modèlica en el sentit que el fet d'estar centrada en una realitat local no li confereix un caire localista, sinó que l'esfera local és el camp de forces per dur a terme una aproximació històrica, cultural i estètica a fons, atenent tota la seva

complexitat. En el decurs del text, l'autor desplega el seu potencial analític i palesa amb escreix les singularitats del context cultural i artístic d'Olot durant l'etapa de la Segona República i prèviament a aquesta. L'Olot del tombant de segle i el primer terç del segle xx, una ciutat mitjana en què es van donar unes condicions favorables per a la reproducció del seu teixit artístic, constitueix un autèntic laboratori pel que fa a la confrontació de mons antagonics que entrarien en conflicte i, fins i tot, en col·lisió extrema en el període de la Guerra Civil.

Fixar el microscopi, com fa Narcís Selles, en aquell període, sense obviar, però, la mirada telescòpica és el que li permet evidenciar la densitat d'una etapa històrica en què els projectes polítics que es proposaven ampliar els drets de les classes populars i millorar les seves condicions de vida —en especial el reformisme republicà— es veien també obligats a lluitar en l'àmbit de la cultura i les arts si realment volien disputar l'hegemonia cultural en mans del que havia estat tradicionalment el bloc conservador dominant, el qual havia deixat poc marge a les tradicions culturals progressistes. Totes aquestes qüestions sempre són tractades tenint en compte que l'autonomia de l'art, malgrat els valors intemporals que també pugui allotjar l'objecte artístic, té fonamentalment una naturalesa

SELLES, Narcís

Art a Olot durant la Segona República, 1931-1939

Arxiu Comarcal de la Garrotxa / Institut de Cultura de la Ciutat d'Olot, 2016.

96 p.

històrica, és a dir, que és indestruïble del context sociopolític.

Aquesta breu ressenya s'ha de cloure remarcant l'estil d'escriptura acurat que conrea l'autor: un exercici formal que es posa sempre al servei de l'erudició i la sagacitat interpretativa. En definitiva, és un text en què tot encaixa, sense que hi hagi cap línia sobrera. Entre la recerca històrica i l'assaig, els treballs de Narcís Selles han esdevingut una referència ineludible per a qui vulgui conèixer de manera pregona l'art i la cultura als Països Catalans durant els darrers dos segles.

BOSCH OLIVERAS, Mar

Les generacions espontànies

Edicions del Periscopi.
Barcelona, juny 2016. 192 p.

Res no és el que sembla

ASSUM GUARDIOLA

Clar i simple: *Les generacions espontànies* és una bona novel·la. O un bon conjunt de contes que funcionen com una novel·la, depèn de com es miri. Conté tot allò que fa que pugui agradar a un públic ampli: una veu narrativa

fresca en tercera persona però empetada en la personatge protagonista, un fil conductor original i engrescador —el currículum insòlit del personatge— i unes històries que s'encalquen unes amb les altres tipus Xahrazad. Mar Bosch demostra tenir temps de